

ministrative Forholdsregler og sige: „J ville, at vi skulle see igjennem Fingre med dem, men det ville vi ikke, vi kunne ikke lade dem passere, gjør saa selv, hvad J kunne svare for.“ Det er den simpleste Maade, hvorpaa man kan komme fra det, og naar det ærede Medlem stadig vender tilbage til, at vi hvert Aar komme til at have en større Formodning om, at de indleverede Obligationsskyttere svare til de virkelige Obligationer, og at det skulde bringe os til at vente til næste Aar med at tage en Beslutning af den Art, saa kan jeg slet ikke forstaae det; thi forinden 20 Aar ere omme, indtræder jo ikke Wissheden; 20 Aar ere jo fatte som det Tidspunkt, til hvilket Wissheden skulde indtræde, saa at jeg slet ikke kan forstaae, hvad hans Mening er med at henvise til næste Aar. See vi derimod hen til næste Aar, saa er det just en Grund mere til at gjøre det, som vi gjøre i Aar; for næste Aar findes der allerede en Post af lignende Art, og det viser altsaa, at den Methode at gaae frem efter finder Anklang idetmindste paa nogle Steder, saa at jo tidligere vi møde den og sige, at den er urigtig, desto bedre er det. Naar det ærede Medlem siger, at mangen en anden Praxis fra tidligere Tider lade vi staae uimodsagt, saa svarer jeg ganske simpelt dertil, at man forandrer enhver Praxis, som man anseer for urigtig, hvor man kan gjøre det uden at afstedkomme Ulemper, og her kan man gjøre det uden den allermindste Forulempning for noget Menneffe, hverken for Obligationseieren eller for Statskassen eller for de Personer, som forvalte Statskassen, saa at jeg ikke seer, at der er saa stor Bamselighed tilstede. Jeg kan derfor virkelig ikke forstaae den ærede Revisors Haardnakkehed i at ville tvinge Thinget til at anerkjende Noget for rigtigt, som dog allerede en heel Deel Andre har erkjendt at være urigtigt, idet de forrige Gang voterede for det Forslag, som kom fra Udvalget.

Oppermann: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning, at det er langt fra mig at ville „tvinge Thinget“, allerede af den Grund, at jeg ikke kan det, men Ingen skal kunne forhindre mig i at benytte den Ret, mod hvil-

ken den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Esfærning) vist heller ikke vil gjøre nogen Indsigelse, ved at stille Endringsforslag at faae Thingets Mening at vide, og videre gaaer mit Endringsforslag ikke. (Mønråd: Det har det ærede Medlem faaet at vide!) Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds bemærker, at jeg har faaet den at vide ved Afstemningen i foregaaende Behandling, men det ærede Medlem maa vel erindre, at da denne Afstemning foretoges ved første Behandling, foresaldt den paa en Tid, da der ikke var flere Medlemmer tilstede, end der netop udfordredes, for at Boteringen kunde gaae for sig, og at det var i Slutningen af et langt og trættende Møde, et Møde, som navnlig blev meget trættende ved den Masse Afstemninger, der fandt Sted; jeg anfaae det da ikke for rigtigt at begynde paa en Discussion, fordi det kunde forudsættes, at Medlemmer, hvis Tilstedeværelse var meget usselig, vare fraværende, og fordi man under disse Omstændigheder ikke kunde vente nogen særdeles Opmærksomhed for en saadan Sag.

Bable: Jeg skal blot sffærpe min foregaaende Udtalelse derhen, at maae vi være varsomme med nogen Slags Poster, det Finantstille angaaende, saa maae vi være varsomme med dem, der netop ligge i den Periode, da Rigsdagen handlede ikke blot paa Kongerigets egne Vegne, men ogsaa paa Monarchiets.

Oppermann: Jeg tilstaaer, at den Bamselighed, som her er bleven anbefalet, og den Barme, hvormed denne Sag drives, nemlig at de 400 Rd. skulle skrives paa et andet Sted (Esfærning: Nei, de skulle slet ikke skrives!) staaer for mig i en underlig Modsatning til Boteringerne over Krigsministeriets Budget; jeg tilstaaer, at denne forunderlige Modsatning i Boteringen maa fremkalde Betæneligheder.

Esfærning: For at man ikke skal troe, at jeg deler den Ansæelse, der nys er udtalt, skal jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning, at der ikke er den mindste Sammenhæng imellem de to Ting, som det ærede Medlem nu